

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 426.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εἰ μὴ χρέμασι παρέδωκας τῇ θαν-
ματῇ ξυνώσει τὰ παράγματα, τὸ το
καὶ Ἰούδας ἐποίησε, τὸν κύριον πεπρω-
κὸς τῶν πραγμάτων. εἰ δὲ καὶ λήμμα-
τος κεθαρόν τὸ ἀμάρτημα, ἀχρησθή-
τωσαν οἱ ανομοῦντες Διακονῆς.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υκγ.

Τὸ σπέρμα τῆς γυναῖκος, δ' ἐχρησ-
ται τῷ ὄφει παρὰ τὴν θεὸς, ὁ κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς. αὐτὸς γὰρ σπέρμα
γυναῖκος μόνος γέγενεν ἐξ αὐτῆς. μηδὲ
σποράς ἀνδρὸς μεσιτευσίσης, καὶ τῆς
ἀγνείας μὴ μειωθείσης.

Νείλῳ Μοναχῷ. υκδ.

Τὰ τῶν μιλῶντων παρὰ ζῶματα
μόνοις τοῖς πλὴν σώμα νεκρώσασιν ἀ-
φροσύνας. δρῆως περικείται, σημεῖα ὄντα νεκρώ-
σεως. εἰ δὲ πρὸς τοῖς μὲν πάθει ζῆ, τὸ
δὲ ταῦτα νεκρώσαντος τὰ ὄπλα φο-
ρεῖ, ἔοικε τοῖς ἐν σκηνῇ ἀλλότρια
παίζουσι χήματα, οἷς ἐπετρίβω-
σαν οἱ θεαταί, ὡς ἀνεμύνοις τῶν χη-
μάτων τὰ παράγματα.

Κύρῳ. υκε.

Ἡ θεία δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ πε-
λειούται, ὡς τὸ σκεῦος ἐφ' ἧς ἐκλο-
γῆς, ἐπειδὴ ἀχράμματοι κρατῆσι ρη-
τόρων, καὶ τελῶσαι εὐαγγελίζονται ἀκ-
τημοσύνην. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος ὄχι
αὐθεντεία βασιλικῇ, ἀλλ' εὐτελείᾳ
τῇ δουλικῇ παρὰ τὴν ἀρρήτων οἰκο-
νομίαν χρησάμενος, τὴν τῶν πραγ-
μάτων ἀλλοίωσιν παρὰ τὴν ἑρμηνείαν πο-
λιτείαν μετήρμησε.

Σερίνῳ τριβούνῳ.

Τότε ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τῆς κτίσεως
τῆς ἐμώρενε τὴν φθαρτὴν καὶ χη-
μύζηλον, ὅτι ἡ ἐκτελεσθεὶς σοφία, ἡ
τῆς αἰῶνας ποιήσασα, δεῦρο ἑπιφοι-
τήσασα, βαρβαροφώνοις καὶ ἰδιώταις
τὰ θεῖα κηρύττειν ἐνεχείρησε δόγ-
ματα. καὶ ἡ μὲν εἰς χρισμὰς ὁρέων,

commisisti. Ac siquidem pretio adductus
eximia huic bigæ res prodidisti, hoc Iu-
das quoque fecit, cum Dominum pecu-
nia addixit. Sin autem quaestu peccatum
hoc vacat, confundantur iniqua agentes
superuacue.

Isidoro Diacono. 426.

Illud mulieris fermen, quod Deus ini-
micum & infestum serpenti esse iubet, Do-
minus noster Iesus est. Nam ipse, mulieris
femen, solus ex ea ortus est: sic nempe, ut
nec viri semen intercesserit, nec castitati
quicquam decesserit.

Nilo Monacho. 427.

Ouinarum ouium lumbaria folis iis,
qui carnem suam enecarunt, imprimun-
tur, utpote quæ mortificationis signa sint.
Quod si quis cum vitiosis affectibus viuat,
eius tamen, qui eos extinxit, arma gestat,
iis similis est, qui in scena habitus alienos
per ludum gerunt: quos spectatores ridet,
ut qui reseas, quæ specie ac gestu expri-
muntur, minime in se agnoscant.

Cyro. 428.

Diuina virtus in infirmitate perficitur,
quemadmodum ab electionis vase dictum
est: quandoquidem illiterati homines di-
sertos & eloquentes superant, & publicani
paupertatem prædicant. Atque etiam Do-
minus ipse non regia autoritate, sed fer-
uili vilitate ad incarnationem omni ser-
monis facultate sublimiorem usus, rerum
immutationem ad cæleste viuendi genus
transtulit.

Bereno Tribuno. 429.

Deus caducam atque humi depressam
huius mundi sapientiam tunc stultam red-
didit, cum illa hypostasi prædita sapientia,
quæ cælos effecit, huc veniens, homini-
bus barbaro sermone ventibus ac doctri-
næ expertibus cælestia dogmata prædicā-
da tradidit. Atque illa quidem in montium

• N ij